

Just a perfect day

You made me forget myself

I thought I was

Someone else, someone good

Lou Reed Just a perfect day

En zij noemde hem hen, want zo wilde hij dat. Milco wilde niet in een hokje van een bepaalde sekse worden geduwd, niet meer als man worden aangeduid als iemand hem aansprak, hij was nu op een punt in die leven gekomen dat die dat niet meer wilde. Hij zou vanaf het moment dat hij hiermee openlijk uit de kast kwam, nooit meer de woorden hij, haar en zij, uitspreken en laat staan op papier schrijven. Vanaf dat moment was het gebruik van de woorden hen, hun en die normaal geworden, dezen woorden vervangen voor hem die door hem zo vervloekte woorden hij, zij en haar.

Vanaf zijn vroegste jeugd, in de eerste jaren van zijn kleuterschooljaren. Vertoefde hij zich graag met de meisjes in de poppenhoek, waar ook een poppenhuis stond. Echt uren kon hij daar zitten spelen met de meisjes uit zijn klas. Hij voelde zich op zijn gemak bij hen, hij voelde zich bijna een met hen. Meer op zijn gemak, dan bij zijn eigen seksegenootjes. Bij die jongentjes die van een zelfde sekse ware als hem, had hij altijd het gevoel dat ie zich altijd moest bewijzen. Bewijzen, dat je meer durfde dan de ander. En dat gevoel had hij bij de meisjes niet.

Begrippen als non-binaire kinderen bestonden nog toen nog niet, laat staan dat er toen al rekening werd gehouden met de demiseksuele en de panseksuele gevoelens aldaar op die veelal op sekse gerichte kleuterschool. Ja achteraf gezien waren de jaren zeventig van de vorige eeuw een traumatische ervaring voor hem, waarvoor hij naar de therapeut zou moeten gaan om die periode voor zichzelf goed te kunnen verwerken.

Zijn oudste dochter, wilde nog gewoon met zij worden aangesproken. Iets waar hij veel moeite mee had, omdat het niet paste binnen de fase van zijn leven waarin Milco zich nu in bevond. Wat haar tweelingbroer wilde op dat gebied, dat wist hij niet, Richard had hij immers al in jaren niet meer gezien.

Na zijn scheiding met de vrouw waarmee Milco een band voor eeuwig mee wilde opbouwen, was hij alleen maar gelukkig voor haar geweest. Milco voelde altijd intens mee met haar in die periode, en nog steeds trouwens. Hij kon er niet meezitten dat zijn huwelijk op klippen liep met haar. Een huwelijk dat op de klippen liep omdat zijn vrouw Maroeska, haar heil en ziel en zaligheid gevonden bij een andere man, jarenlang heimelijk achter zijn rug om had ze dat al bij hem gevonden, en bij de bekendmaking ervan, reageerde hij alleen maar met de volgende woorden: ‘ Wat heerlijk voor je meid, Ik voel zo met je mee, ik gun het je echt, dat geluk met hem’

Ik was gewoon te goed voor Maroeska geweest, ik was meer dan zij kon hebben qua softheid, bedacht Milco zich nu wederom. En dat brak hem nu op

Nee Maroeska kon zich nog niet helemaal inleven in de fase waarin hen zich nu bevond. Waar hij met de tijdsgeest meeging, bleef zijn ex partner Maroeska erg achter op de tijd, die met de jaren in stroomversnelling vooruit denderde. Als hij tegen haar zei: 'Dat hen gewoon een cisgender was' Werd Maroeska helemaal gek. Ging ze schreeuwen, tot aan het bijna slaan aan toe.

Nee hij had sterk het vermoede dat haar partner Peter iets scheelde, volgens hemzelf vertoonde hij veel karaktertrekjes van een panseksueel individu die zelf uit angst ervoer, er maar niet mee uit de kast wilde komen. Maar dat vermoeden, die verdachtmaking hield hij altijd maar wijselijk voor zich, omdat hij wist dat hij haar daarmee, op dat punt niet mee kon lastig vallen. In plaats daarvan zei hij altijd maar tegen haar: 'Dat Peter zo cisgender was als het maar kon'.

Maar hij wist wel beter, het was een leugen om haar te beschermen tegen de waarheid, die zij emotioneel gezien in haar de fase van haar leven waarin zij zich nu in bevond totaal niet zou aankunnen.

'Jij moet es goed in therapie gaan, je bent een watje die steeds meer wattiger wordt', schreeuwde Maroeska nog laatst naar hem toen hij bij haar uit de kast kwam als non binair tijdens Peter zijn verjaardag.

'Ik ga met de tijd mee!' Hoorde Milco zich weer in gedachte tegen haar zeggen.

'Pa'

Milco keek gelijk naar zijn dochter die nog steeds wilde worden aangesproken met haar of zij, dan wel niet gewoon bij naam worden genoemd.

'Ik vind dat gezien mijn uit de kast coming, mijn coming out, toch wel een rot woord'

Elvira keek hem nu alleen maar raar aan. 'Hoe moet ik je dan nu noemen?'

'Opvoedende, ik ben een van je opvoedende mensen, dus noem mij nu maar zo, opvoedende'

'Pa doe niet zo gek'

'Doe ik niet, ik ben veel ouder dan jouw, maar ga wel met de tijd mee'

'Jaja', verzuchtte Elvira terwijl zij hem met een bedenkelijke blik in de ogen aankeek.

'Als je mij maar gewoon als je dochter ziet, een vrouw'

'Een jonge vrouw' verzuchtte Milco nu op diens beurt. Hij kende het riedeltje van Elvira nu wel zo langzamerhand uit zijn hoofd.

Ze was volgens Milco nog gewoon teveel gehecht aan de cisfase waarin zij zat. Ook al had zij als mens veel trekken in zijn ogen veel overeenkwamen met zijn eigen karaktertrekken. Elvira was er duidelijk nog niet aan toe, om toe te geven aan hen eigen fase van genderneutraliteit. Duidelijk de invloed van Peter en Maroeska. En dat vond hij nu jammer van zijn ex partner die samen met haar nieuwe partner voor het leven deels de opvoeding op hen hadden genomen van hun oudste dochter.

‘Hoe gaat het op de universiteit?’

‘Goed’ antwoordde Elvira nu gelijk kort en krachtig terwijl ze hem nog steeds bedenkelijk aankeek.

Het was Milco duidelijk, Elvira vond het maar niks dat hij daarmee uit de kast was gekomen. De overval moest zij nog steeds verwerken, Dat was Milco nu meer dan duidelijk. Therapie, dacht hij gelijk. Daar had Elvira nu dringend behoefte aan om dit alles te kunnen verwerken. Maar voordat Milco dat aan haar kon voorstellen, zei Elvira opeens: ‘Ik verhuis binnenkort naar Amsterdam’

Milco keek Elvira nu even stilgevallen van hetgeen ze nu tegen hem zei, aan.

‘Je verhuist naar, Amsterdam?’

Elvira knikte nu alleen maar naar hem en keek hun daarbij met een glimlach op het gezicht aan. De glundering van trots was op het gezicht van Elvira die Milco ook niet meer seksebepalend dochter wilde noemen overduidelijk zichtbaar.

‘Hoe moet ik hen noemen’, fluisterde Milco nu zachtjes tegen zichzelf.

Zonder dat hen er erg in had zag die dat Elvira hem nu raar aankeek. Shit, dacht hij. Die heeft me gehoord.

‘Is mijn naam je nu ook al te seksebepalend?’

‘Nee’ Milco aarzelde even. Dacht diep na of die het nu wel of niet zou zeggen. Na een korte aarzeling zei die: ‘Maar dochter klinkt me toch te seksebepalend, zou er daarvoor geen ander normaal genderneutraal woord voor zijn.

Elvira zei niets. Keek hem alleen maar geschrokken aan. En na een korte stilte briesde zij tegen hem: ‘Is dat nog het enigste wat je bezig houdt, man’ Nadat gezegd te hebben keek Elvira hem briesend van woede aan.

Milco zei er niks op terug. De schaamte dat hij het al tegen haar had gezegd, voerde nu de boventoon in het hoofd van hem.

‘Snap je niet hoe eng dit begint te worden. Zelfs het woordje “dochter” vindt je al niet meer politiekcorrect genoeg. Wat is dat toch voor waanzin. Deal ermee dat ik nog gewoon wil dat als jij over mij praat, je zegt dat ik je docht ben en niet een of ander genderneutraal woord, omdat je anders denkt dat je daarmee iemand anders mee zal kwetsen, als je dat woordje gebruikt in je gesprek. Wat zijn dat trouwens voor gekken met wie jij, ja ,jij, rondhangt?’

‘Gewoon personen, mensen’, zei Milco nu op een heel rustige toon tegen Elvira. Hij haatte dat geschreeuw, dat gekwetste geschreeuw op momenten dat zij er niet meer uitkwam. De psyche die Milco nu eenmaal bezat, kon daar niet tegen, kon daar niet mee dealen met zulke primaire emoties. Hij vond het een vorm van zwakheid waaraan de minder intellectuele zich vaak aan bezondigde als die weer es rationeel gezien, met de mond vol tanden stond in een discussie.

Het geschreeuw van Elvira deed hem beseffen dat ze open stond voor de valkuil die haar zou leiden naar de populisten, die alles wat maar met gender diversiteit te maken had maar onzin vonden. Doorgeslagen woke onzin, was het in hun ogen. Allebei de sekse die populistisch waren ingesteld dachten zo, over hetgeen wat hij zo belangrijk vond in het persoonlijke leven van hem.

‘Je ziet zelf geen eens meer hoever je van de realiteit bent geraak’, brieste Elvira nu weer naar hen toe. ‘Totaal de weg ben je gewoon kwijt. Mam zei het ook al. Je bent aan het doordraaien, op alle vlakken ben je aan het doordraaien met die coming out van je. Maar je ziet het zelf niet, jij wilt het niet zien!’

Nadat Elvira dit had gezegd, liep de vrucht die eens was voortgekomen uit een passionele nacht de deur uit.

‘Hen moet nog echt duidelijk wennen dat ik uit de kast gekomen ben’, zei hij tegen zijn vriendin RONALDA die voor het begin van zijn transitie nog, in MILCO zijn ogen, een vorig leven dus, nog ALFRED heette.

Hij kende hem al van kinds af aan. RONALDA had altijd dat jongensachtige tot aan vrouwelijke gezicht behouden. Ook al was zij nu net als hij al in de vijftig. RONALDA bleef minsten tien jaren jonger uitzien dan de meeste van hun leeftijdsgenoten. Ook voor hem was het een strijd geweest om uit die kast te komen. Wist hij uit ervaring, want in die tijd dat hij er zo mee bezig was om uit die kast te komen, was RONALDA veelal bij hem te vinden als zij niet bij haar gezin was.

En nu zij hier zo voor hem zat viel het MILCO bij zichzelf op dat hij voor haar nu gevoelens begon te krijgen die hij ervoor niet had. Gevoelens die neigde naar het panseksuele of het skolioseksuele. Want zelf wist hij niet in welke categorie hij dat gevoel moest plaatsen. Niets verwarrender dan dat, dacht hij nu bij zichzelf. Daar moet ik toch maar es een goede boom mee opzetten met mijn psychologisch hulpgevende als ik weer es bij hen ben.

‘Studeert je kind nog steeds in Amsterdam?’ Vroeg RONALDA nu aan hem.

Hij knikte bevestigend naar hem en zei gelijk tegen hem: ‘Alle twee mijn oudste kinderen studeren er nog steeds’

MILCO keek even in het rond en zag dat ROZEMARIJN er ook weer was. Zij was een spectraseksueel eerste klas, en dat liet ze ook elke week als ze in zijn favoriete uitgaansgelegenheid was, dan ook weten ook aan alles en iedereen die in haar geïnteresseerd was. Hen had eigenlijk wel schandelijk veel van elke gender geproefd, dacht hij nu gelijk, terwijl hij met een schuine blik van afgunst naar diegene keek die twintig jaar jonger was dan hijzelf.

‘Hen gaat er nu ook nog wonen ook. Dat vertelde die aan mij de laatste keer aan mij’, zei hij na een korte stilte tegen RONALDA terug. Hij had het er beduidend moeilijk mee dat nu ook ELVIRA haar heil ging zoeken in een andere stad. Een metropool dat wel, maar toch knaagde het aan hem. Het knaagde meer aan hem dan het feit dat hij hier tegen de zin van zijn dochter haar elke keer steevast genderneutraal benoemde. Ook al wist hij dat ze dat niet wilde, ze was er niet dus, wat nu eenmaal niet weet wat ook niet deert, was zijn steevaste credo ten aanzien van dit feit.

‘Ach gaat hen nu ook al naar deze stad’

Quasi gemaakt vrolijk knikte hij bevestigend naar RONALDA terug.

‘Kleine kinderen worden groot’

Hij knikte nu alleen maar weer met een gemaakte glimlach op zijn gezicht terug. Hij wist zich nog net in te houden om nu niet gelijk automatisch tegen haar terug te zeggen dat het naar zijn mening te snel was gegaan, dat groeien. Hij merkte dat hij er bijna emotioneel van werd. Hij wilde het niet laten merken aan zijn vriendin die hij nu al meer dan veertig jaar kende. Vanavond wilde hij niet de emomuts zijn die hij daar anders wel was als iets hem erg emotioneel aangreep.

Snel veranderde hij van onderwerp. ‘Rozemarijn heeft het weer leuk zo te zien’, zei hij nu gelijk tegen hem.

‘Vorige week is hun met die vertrokken voor een naborrel’, zei Ronalda wijzend met haar vrouwelijk ogende wijsvinger naar een man van wie ze beide wisten dat die zo omniseksueel als het maar kon is.

‘Jammer dat die niet genderblind is zoals wij’, verzuchtte Milco gelijk terwijl hij een slokje van zijn vodka nam.

‘Wat zijn wij toch in tegenstelling tot hen een paar saaie mutsen die alleen maar kunnen mutsen zo nu en dan’

Milco knikte nu gelijk lachend naar haar terug en zette zijn glas weer op het tafeltje. De dansvloer bij Alles kan, was wederom net als elk weekend gevuld met menig al reeds uit de kast en niet uit de kast gekomen seksuele minderheden die misschien wel minder in de minderheid zijn dan ze ooit hadden kunnen denken. De tijdsgeest deed er steeds meer uit de kast komen die daarvoor misschien wel nooit uit de kast waren gekomen en er voor altijd in hadden blijven zitten uit angst dat ze met hen ware ik degene die om hem of haar gaven, zouden afschrikken met de waarheid.

‘Zoveel smaken hier, heerlijk’, zei Milco nu tegen haar.

Ronalda keek hem even geschrokken ‘Kom die nu ook uit de kast als zijnde een Pan-seksueel?’

De verbaasdheid in deed Milco nu alleen maar schaterlachen. Nimmer had hij kunnen bevroeden dat zij hier zo over verbaasd kon zijn. Gelijk meegaande in het idee wat nu in haar leefde zei hij gelijk tegen haar: ‘Hun hebt toch niks tegen Pan-seksuele mensen?’

‘Nee, nee, natuurlijk niet’

‘Misschien ben ik stiekem wel een socioleksueel en had ik in al die jaren ervoor nooit door dat ook in mij zat’, zei hij nu uitdagend terug tegen Ronalda.

Ronalda zei hier niets op terug. Het leek voor hem wel alsof ze de humor hierin niet kon inzien. Het deed Milco beseffen dat hij nog voorzichtiger moest zijn met het kiezen van zijn woorden dan dat hij nu al deed. Henzelf zou het ook niet leuk vinden als die hem op een dergelijke wijze met een totaal foute grap zou aanspreken, dacht Milco nu gelijk.

‘Sorry’

Ronalda knikte nu alleen maar naar hem en zei voor de rest niks tegen hem terug. De stilte van haar deed hem ook even net zo stil zijn. Hij wist eigenlijk niet wat hij nu tegen haar moest zeggen. Het raakte hem emotioneel, de emo muts die al vanaf zijn geboorte in hem schuilging dreigde weer naar boven te komen drijven in hem.

‘Slet’, zei ze opeens met een brede glimlach pop haar gezicht tegen hem terug. Ze moesten er samen om lachen. Hij moest er zelfs deels uit opluchting om lachen. Alles was weer goed, alles was nog steeds zoals het was met haar.

Hij vond niets erger dan iemand emotioneel te kwetsen, zijn of haar gevoel zo te krenken dat het aan die ander bleef knagen. Nee dat wilde hij niet op zijn geweten hebben. Hij wist als geen ander dat hij daar rekenschap mee diende te houden. Zelf vond hij het ook niet leuk om op een dergelijke wijze te worden gekwetst dat hij er soms nog dagen mee liep.

Hij wist het nog heel goed dat moment dat zijn ex vrouw het veel horten en stootte opbiechte aan hem dat zij al meer dan een jaar gelukkig lag te zijn in de armen van een ander, die ze zoveel meer mans vond dan hij. Het moment dat hij haar huis verliet, durfde hij niets maar dan ook niets met iemand anders seksueel aan te gaan, uit angst dat hij haar hiermee emotioneel zou kwetsen. Liever had hij dat zij gelukkig was en elke avond met haar nieuwe geliefde in de armen lag te genieten. Dat onbekommerde geluk gunde hij haar zo, dat hij daarvoor zijn eigen geluk ervoor opzij zette. Haar geluk vond hij meer tellen dan zijn eigen persoonlijk geluk opdat gebied. Dat kon naar zijn inziens wel even wachten. Want hij wist niet of zij er na het uit elkaar gaan er al zo snel emotioneel aan toe was om te vernemen dat hij opdat zelfde gebied als zij, zijn geluk weer had hervonden. Hij vond dat je met dat soort dingen altijd heel goed moest oppassen. Een ander mocht dan wel het geluk hebben in een ander, maar dat wilde niet zeggen dat hij zij er zelf al aan toe was zo kort daarna om te horen dat haar ex partner ook weer gelukkig was met iemand anders. Dat nieuw kon wel es haar persoonlijk geluk zo emotioneel verstoren dat ze daardoor haar focus, al was het maar voor even verloren aanzien van haar eigen zwaar bevochten geluk. Dat had hij in het verleden al in

levende lijve mogen ondervinden. De desbetreffende ex partner raakte zo emotioneel in de stres toen ze vernam dat hij alweer gelukkig was met een ander, dat ze hem spontaan ging stalken. Ook al was ze gelukkig met een ander, ze stalkte de hele relatie van hem kappot.

‘Ze was een labiel persoon, emotioneel totaal niet stabiel’, zeiden sommige van zijn oude kenniskring nog toen tegen hem nadat alles weer achter de rug was en hij weer alleen was. Weer anderen zeiden toen nog uitdrukkelijk tegen hem, dat hij moest uitkijken voor die vrouw omdat ze hiermee gebleken zo gek als een looien deur was, en daarnaast zo jaloers als de pest. Hij had het allemaal naast zich neergelegd, hun uitleg hierover verworpen tot gemene laster en roddelpraat. Hij wist het beter. Het was aan hemzelf te wijken dat dit was gebeurd, omdat hij niet of nauwelijks rekening had gehouden met haar gevoelens, haar emotionele staat van zijn. Hij had beter moeten weten, dacht hij toen gelijk. Nee een zelfde fout als toen zou hij nu niet zo een twee drie maken, want hij hield maar al te graag en volgens sommige mensen te krampachtig met de gevoelens van de ander die hij lief had.

Wederom keek hij even onopgemerkt naar Ronalda. Even schrok hij van zichzelf dat hij zichzelf betrapte dat zijn blik gericht was op haar borsten, die door het outfit dat ze voor deze avond had aangetrokken, prima waren te zien.

Naarmate de avond vorderde en de nacht steeds meer dichterbij kwam, raakte hij steeds meer geobsedeerd door de perfecte volgroeide borsten van Ronalda. De rondingen die hij zag, hij kon er haast zijn ogen vanaf houden. Heel stiekem keek hij er soms naar. Als zij het niet merkte, althans dat hoopte hij. Als die mij maar niet door heeft. Dacht hij zo nu en dan.

Hij nam nog een slok van zijn vodka, de zoveelste. Hij hield zelf de tel niet bij. Hij kon heel wat hebben als hij uit was. Ook al was hij de vijftig gepasseerd, hij kon nog het nodige verdragen als het erop aankwam. Hij wilde nu eenmaal jong blijven, zolang mogelijk jong blijven en eruit zien, ook al ben je de vijftig al gepasseerd, het credo was bij hem; jong zijn en blijven van geest op alle mogelijke manieren.

Hij keek even richting de bar en zag dat de dertig jaar jonger dan hij zijnde maar wel op dezelfde dag geboren zijnde Sterre aan de bar staan. Zij was net als hij zo Genderqueer als het maar kon. Hij kon het heel goed vinden met haar, ondanks het leeftijdsverschil tussen hen twee. Qua gedachte waren ze een, alleen qua gedachten waren ze misschien al met elkaar versmolten, op fysiek vlak nog niet. Aan een kant vond hij dat wel jammer, maar aan de andere kant, had hij daar wel vrede mee.

Zij had nog een heel leven voor haar, hij ook wel alleen dan minder jaren dan zij, normaal gesproken dan.

‘Kijk’, zei Ronalda opeens tegen hem terwijl ze met haar vinger richting de bar wees.

Milco volgde de richting waar de vinger van haar naar wees. En zag even niets, de enigste die hij daar zo zag staan tussen al die mensen aan de bar. ‘Zie jij dat ook?’

Vroeg zij nu met grote ogen van ontzetting aan hem. ‘Daar, bij Sterre, die gast, een Cis, er is hier een cispersoon zonder enig moeite in deze tent gekomen!’ Nadat ze dat tegen hem had gezegd keek ze hem ontzet aan. Het was alsof de hele wereld nu voor zijn ogen instortte.

Milco haalde zijn schouders op. ‘Wie zegt dat hen een cis is en niet een nog niet uit de kast gekomen Pan, Bi, non-binair of wat dan ook aan iets divers zijnde persoon is’, zei hij nu terug tegen haar om de schok bij haar een beetje te nuanceren.

‘Hen kijkt teveel verlekkerd naar Sterre, een beetje teveel Cis gedrag vertoon hen’, zei Ronalda resoluut nu gelijk tegen hem terug.

Nadat ze dat tegen hem had gezegd ging hij er nu specifiek op de jongenman die naar zijn mening net begin twintig was letten. Hij wilde nu ook wel weten of de man gewoon een hetero was die verdwaald en al hier was komen binnen waaien. Of toch een element

die voor ellende ging zorgen in deze tent van diversiteit waarbij de rasechte Cis naar zijn mening niet bij paste. Want Milco wist maar al te goed dat de bezoekers van deze uitgaansgelegenheid zo nu en dan lastig werden gevallen door het andere uitgaanspubliek dat wel door deze ras Amsterdamse straat liep, maar er geen kroeg zou bezoeken zonder enig dringende reden. En als er wel een reden was, dan was het alleen maar om ellende te schoppen. De laatste tijd was het schering en inslag in deze straat. Tot frustratie van de eigenaren van de hier zetelende horecagelegenheden ondernam de politie hier vrijwel niets tegen.

‘Ze spelen dan wel mooi weer op de pride, maar als het erop aankomt dan zie je en hoor je ze haast niet’, had hij de eigenaresse Klazien wel es mopperend horen zeggen.

Klazien was net als hij een vijftigplusser en daarnaast de geestelijke moeder van deze tent waar hij nu al jaren bijna wekelijks trouw kwam. In haar begin jaren twintig ergens in de begin jaren negentig was ze hier haar eigen tent gestart. Nog net aan het eind van de aids epidemie in Nederland. Waar eerst iedereen dacht dat Klazien die merendeels in haar tuinbroek achter de bar stond een ras Lesbienne was, bleek men later meer dan verrast te zijn toen ze zelf uit de kast kwam met de mededeling dat ze toch wel een ras Biseksueel was.

Binnen de lgbtqia+ community bouwde ze met haar tent een naam op die tot de dag vandaag binnen deze community hoog stond aangeschreven. Iedereen was welkom, en alles kon hier. Ze kende geen remmingen qua gedragsregels voor de bezoekers. Iedereen moest hier vooral zichzelf kunnen zijn. Wat op de Zeedijk café ’t Mandje door de jaren heen aan een reputatie hadden weten op te bouwen, nam zij door de jaren heen van hen over; zonder ook maar echt een concurrent voor die kroeg te zijn, aangezien die heel wat straten verderop gevestigd zat.

‘Ik vind dit al met al toch wel een enge tijd worden’, fluisterde Ronalda hem nu in het oor, terwijl hij nog steeds een schuin oog gericht had op de jonge man die aan de bar stond.

‘Ik snap wat die bedoelt’, zei hij gelijk met een bezorgde blik in de ogen terug tegen hem.

‘Heb je het nog gehoord?’ Vroeg ze gelijk aan hem.

Milco keek haar nu alleen maar vragend aan. Hij wist niet waarop ze doelde. Maar ja hij was er de laatste tijd ook niet meer zo met zijn kop erbij. Hij was teveel in zijn emo-fase

beland op een of andere manier, het hoe en waarom dat kwam dat wist hij niet, dat moest zijn hulpgevende maar uitzoeken, dacht hij gemakshalve.

‘Sharona, is vorige week toen ze vanuit hieruit naar haar huis ging, ernstig belaagd en daarna fysiek mishandeld, door een paar man’

Milco keek haar nu geschrokken aan. Uitgeremd hen, dacht hij nu alleen maar. Het was hem al opgevallen dat zij er niet was. Hij kon het altijd wel goed met haar vinden en daarbij was hij zo blij voor haar dat ze in haar fase van transitie was gekomen. De hormoonkuur die zij tot zich toenam beviel haar goed. Dat was wat ze maanden geleden tegen hem zei toen ze vol van trots haar vrouwelijke borsten aan hem liet zien. Ze was nog maar half in transitie, want het geslachtsdeel wat aan haar mannelijke deed terugdenken bezat ze nog steeds.

‘Gadverdamme, wat ben ik daar ziek van zeg’, zei hij nu tegen Ronalda. En terwijl hij dit tegen haar zei werd zijn hele denken overmand met gevoelens van woede, een zulke woede dat hij er zelf van schrok. Nooit en te nimmer hadden gevoelens van pure woede en machteloosheid een zulke kracht bij hem gehad op zijn psyche dat het zo bij hem ging overheersen.

‘Klootzakken!’ Fluisterde hij zachtjes maar nog wel duidelijk hoorbaar voor een ander nu tegen zichzelf.

Ronalda keek hem alleen maar geschrokken aan nu. De blik op haar gezicht deed hem even schrikken en gelijk zei hij excuserend tegen haar: ‘Sorry’

Hij wist, dit soort taal dat hij net uit zijn mond floepte paste niet in de sub safe-space, die deze gelegenheid van tolerantie voor alle seksuele minderheden eigenlijk uiteindelijk was.

Gelijk realiseerde hij zich het. Hij mocht dan wel een zelf verklaarde non-binaire persoon het beetje Cisgedrag dat nu in hem opkwam zetten, was voor hem het bewijs dat hij duidelijk geestelijk nog niet helemaal afscheid had genomen van degene die hij eigenlijk volgens zijn ex had moeten zijn. Een echte cis man. Een persoon die hij nooit was geweest voor haar en ook nooit wilde worden. Cis personen zijn hele seksistische personen die erg gendergericht zijn, dacht hij altijd als hij weer es een voor hem nare ervaring had met dat soort mensen. En ja hij wist het was een vooroordeel wat hij ten aanzien van deze genderseksuele meerderheid had, en dat wilde hij niet, maar toch; deden dit soort mensen het vooroordeel in hem naar boven komen als weer in hun nabijheid was.

Zelfs op zijn werk kon hij er niet aan ontsnappen. Hij had een hoge opleiding genoten, een academische zelfs. Was uit principe niet lid geworden van een of ander brallerig studentenclubje, omdat hij het sfeertje erom heen en wat ze zelf uitstraalde te macho vond. Maar alsnog op zijn werk waar hij alleen maar met hoger opgeleiden werkte, werd hij meerdere malen per dag ongewild geconfronteerd met gedragingen die hij eigenlijk verfoeide.

‘Hen ging naar huis vorige week, is nog geen eens de straat uit en daar gebeurde het. Hen werd nagefloten en toen hen er wat van zei, werd hen eerste uitgescholden door een persoon en daarna door de andere personen in het groepje. Iemand gooide nog een steen naar hen en toen hen zich omdraaide om weg te lopen werd die vastgegrepen, betast en later helemaal in elkaar geslagen en getrapt door hun’, zei Ronalda nu met grote ogen van ontzetting tegen hem.

Dit mag niet meer gebeuren, dit moet stoppen, dacht hij nu alleen maar terwijl hij haar nu met grote ogen van ontzetting zat aan te kijken.

Het knaagde aan hem. Het knaagde aan al aan hem op het moment dat hij het had gehoord van Ronald. Het stoorde hem, dat het zo allemaal kan gebeuren, dat ze het laten gebeuren, zijn community liet het allemaal gebeuren; deed niks terug, verdedigde zichzelf geen eens er tegen.

Hun kijken alleen toe, de politie is er geen eens voor ons; ook die kijken toe en vinden het wel best, die laten zich alleen maar zien omdat het voor hen jaarlijks een prima PR stunt is. Dacht hij nu alleen maar. De community waarbij hij nu toebehoorde, waartoe hij werd gerekend en waarbij hij zichzelf ook bij rekende; was misschien een klein stukje verder gekomen dan hoe het in de jaren zestig en zeventig van de vorige eeuw was gesteld. De seksuele revolutie heeft misschien wel een klein beetje geholpen, maar niet echt. De LGBTQIA+ community moest volgens hem meer zijn tanden en zijn lange vlijmscheper nagels laten zien. Eigenlijk wilde hij dat de eerst volgende keer daar gaan uitdragen. Maar, bedacht hij zich. Zulk een Cis gedrag zou de meeste afschrikken als ik daarmee kom aanzetten. Dit moet ik alleen maar kwijt kunnen aan hen die mij het dichtbij staan, hen die deze vorm van Cis gedrag dat nog in mij huist kunnen verdragen en daarvan niet emotioneel gezien van schrikken. Ik moet aan hun gevoelens blijven denken.

Na dat bij zichzelf hebben gedacht was hij even stil. Uit het veld geslagen keek hij nu voor zich uit. Het enigste wat hij vaag hoorde was de muziek die uit zijn radio kwam zetten.

No matter gay, straight or bi Lesbian, transgendered life I'm on the right track, baby I was born to survive No matter black, white or beige Chola or orient made I'm on the right track, baby I was born to be brave! De tekst gaf hem weer even kracht. Het liedje dat werd gezongen door Lady Gaga deed hem weer even beseffen dat de levenswijze die hij nu leefde het waard was om te verdedigen tegen de gekken die hun straat, hun uitgaansstraat terroriseerde. Born This Way was hun strijdlid en van niemand anders. Bedacht hij zich nu even strijdvaardig voor zichzelf als de tekst van het liedje voor de community was.

Wat voor mensen zouden dit eigenlijk zijn die dit deden? Dacht hij ineens. Hij had er zelf nooit bij stil gestaan maar nu het hem allemaal zoveel deed, wilde hij wel es weten wat voor mensen het waren die bekenden van hem zo belaagde en molesteerden op de straten van zijn uitgaansstad Amsterdam.

Hij ging achter het internet zitten en tikte een paar steek woorden in de zoekbalk van google. Patriot, LGBTQIA+. De woorden deden hem uitkomen bij een website van een Amerikaanse groepering die zich "Patriot front" noemde. Gelijk stuitte hij op een filmpje van een demonstratie van hun in Ohio. Met verbijstering zag hij een groep gemaskerde mannen met zonnebril op staan, allemaal riepen ze keihard in koor 'Life, liberty, victory'. Als gehoorzame soldaten stonden ze netjes in een rij, op het spandoek dat een aantal van hen vast hielden en waarachter iedereen stond, stond slechts alleen geschreven 'Victory or Dead'

Na dit te hebben gezien werd hij overmand door een gevoel van angst, voor even beefde hij van de angst. Ook al was dit Amerika een land dat mijlen ver verwijderd van zijn land was gelegen. Toch wist dit beeld hem angst aan te jagen. De witte mondmaskers, de zonnenbrillen die ze droegen. De jassen die allen van dezelfde kleur waren, blauw. Hun uniformen uiterlijke deed hem denken aan de kleding die het Noordelijke leger van Amerika droeg ten tijden van Amerikaanse burgeroorlog.

Ook al was hij nu overmand door een gevoel voor mensen die nog ver weg van hem verwijderd waren, het deed hem goed om te zien dat de LGBTQIA+ community tegen deze schreeuwers in opstand kwamen. Een vrouw van de Amerikaanse community aldaar protesteerde voor het oog van hun camera hevig tegen hen. Ze maakte hen met woorden en gebaren totaal belachelijk. Kijk dacht hij nu. Die heeft wel de moed om tegen hen in te gaan, waarom dan wij niet, waarom dan ik niet?

Voor even schaamde Milco zich voor het angstige gevoel dat hem domineerde. Als hun het kan waarom zou ik het dan niet kunnen. Dacht hij nu kwaad op zichzelf zijnde. De gedachte hieraan deed hem even de lafheid die altijd al in hem leefde wegebben als sneeuw voor de zon. Hij wilde niet meer die bangerik zijn, die hij altijd al was al was geweest. Dat zijn ex partner hem niet mans genoeg vond, daar kon hij meelevens. Althans hij leefde met de gedachte dat hij daarmee vrede had, omdat hij het echte Cisgedrag maar een vorm van gedrag vond dat enkel en alleen paste bij primaten die niet verder konden nadenken dan dat hun neus lang was.

Hij wilde nooit als zij zijn, hij walgde van dat gedrag. Het was voor hem onnatuurlijk gedrag. Stoer doenerei om niks, stoer doenerei uit onzekerheid, die je alleen maar een nog onzekere partner dan jezelf opleverde aan het eind van het liedje. Van hem mochten ze. Als ze zo stom waren omdat niet te beseffen bij hen zelf. Ga hen gang dan! Dacht hij dan altijd maar. Hij was content met wie en wat hij was. Content met wat hij in zijn

leven had bereikt. Ook al had, en dat wist hij zeker; zijn ex partner daar erge moeite mee. Hij was tenminste een tevreden mens, hield hij zich dan voor als hij hierover nadacht, want hij wist maar al te goed, dat je dat van haar niet kon zeggen met haar veeleisende gedrag. Milco kende geen wrok. Dat gevoel was hem onbekend. En gelukkig ook maar. Dacht hij nu. Dit gevoel was in zijn ogen alleen maar weggelegd voor de Cis persoon die zo op zijn of haar eigen sekse gericht was, dat die zich er ook zo naar ging gedragen. Een bekrompenheid naar zijn mening die zijn gelijk in niveauloosheid niet kende. Voor even schrok hij even van de gedachte die hij had. De gedachte die hij daarover al langer had, vond hij nu opeens ongepast.

Hoe kan ik zo denken over hen? Dacht enigszins geschrokken en vertwijfeld over zijn eigen vooroordelen die hij bezat jegens de hetero medemens.

Discriminatie, racisme, fascisme, het waren begrippen waar hij zo'n hekel aan had. Zelf was hij niet zo en hij had een hekel aan mensen die wel zo waren, een hekel aan politieke partijen die van hun stemmen leefde. Onbegrijpelijk vond hij het dat er in zijn land ruimte was voor dit soort eng rechtse partijtjes die het hele gender vraagstuk vervloekte en het in de hoek van woke wisten te drukken.

Hij was juist blij dat er anno nu zoiets bestond als literatuur voor kinderen vanaf drie jaar waarin ze overspoeld werden met gender- en seksuele diversiteit onderwerpen. In zijn tijd bestond dat nog niet. Toen hoorde hij nooit een kind zeggen, dat hij of zij werd opgevoed door twee moeders of vaders, of dat zijn vader nu een tweede moeder was geworden en andersom natuurlijk. Laat staan dat dat soort verhalen in vorm van voorlees verhaaltjes aan kinderen van pakweg kleuterschoolleeftijd aan hen werd geserveerd tijdens hun aanwezigheid op school. Deze gedachte deed hem weer beseffen dat hij zelf was opgegroeid in een zeer giftige samenleving waarin zijn community al werd onderdrukt door het pedagogische systeem dat hen ver buiten de schoolpoorten wist te houden.

Deze gedachte stemde hem kwaad, zeer kwaad zelfs. Want hij wist dat als dit niet was gebeurd, het allemaal zoveel ellende had kunnen besparen voor zijn community waarvan hij deel uitmaakte. Ellende die hij nu uit verhalen meemaakte, verhalen van mensen die hijzelf kende.

De gedachte dat hiertegen moest worden opgetreden werd steeds groter en groter bij hem. Ook al was hij bang mannetje eerste klas. Er moest hiertegen een flink statement worden gemaakt, om aan te geven dat genoeg nu eenmaal genoeg was. Het vroeg er nu

eenmaal om, het kon niet helaas niet anders, realiseerde hij nu bij zichzelf. Deze gedachte maakte hem zenuwachtig. Het vroeg om een overwinning op zichzelf. Hij moest aan zichzelf gaan werken om dit te kunnen bewerkstelligen. Het zou een hele kluit gaan worden voor hem, die hij totaal moest opkluiven om zo ver te komen dat hij uiteindelijk het woord dat hij nog niet openlijk had uitgesproken kon omzetten in een daad.

‘Willem Beukelsstraat’, zei hij geschrokken tegen Elvira.

Zijn dochter knikte nu alleen maar bevestigend naar hem. ‘In Oost pa, en niet in Zuidoost’, zei ze er gelijk erachteraan.

Hij knikte nu alleen maar naar haar terug en wilde niets erop terugzeggen, want die opmerking van haar over Zuid- oost vond hij een denigrerende opmerking van haar.

‘Park Frankendael is vlakbij een paar minuten lopen van mijn huis’

‘Ja ik ken het, ik ben er vroeger voor dat jullie geboren zijn er wel een paar keer geweest met je andere opvoedende’

Met grote ogen van verbijstering keek ze hem aan nadat hij dat had gezegd. ‘Met mijn moeder zal je bedoelen’, zei ze bits tegen hem terug. Ze zuchtte even en keek hem met een ernstige blik in de ogen aan. En schudde even misschien wel uit ongeloof of uit afkeuring haar hoofd.

Eng woord, dacht hij nu alleen maar. Hij had er duidelijk moeite mee dat hij zich in haar aanwezigheid moest bezigen met sekse bepalende woorden. Snel vroeg hij nu aan haar om enkel en alleen weer de lucht te klaren tussen hen twee: ‘Woon je er al?’

Ze knikte nu alleen maar non verbaal bevestigend naar hem terug. ‘Sinds vorige week’, zei ze er snel daarna erachteraan. ‘Wel lekker hoor. Bij ons geen gezeur over sub safe-space of Micro-agressies bij ons’

Hij knikte alleen maar gemaakt naar haar met een lach op zijn gezicht die eerder bij hem aanvoelde als een lach die alleen maar verscheen als een boer flinke kiespijn had. Wat Elvira net tegen hem zei kwam voor hem over als vloeken in de kerk. De plek waar hij uitging was voor hem een grote sub safe-space met een zeker waarborg dat Micro-agressies in welke vorm dan ook daar geen enkele podium kreeg. Idem in zijn huis, nou ja nu hij daar zo over dacht was zijn huis altijd wel een sub safe-space geweest waar diverse vormen van Micro-agressies nooit en te nimmer werden losgelaten door een ander. Op zijn dochter dan soms na. Maar ach dacht hij nu. Die is nog jong en onbedachtzaam op sommige vlakken’

Met deze vorm van de hand over het hart strijken vergaf hij haar om de woorden die ze nu in zijn huis losliet. Voor even vervloekte hij zijn ex om het feit dat zij in tegenstelling tot hem niet zo met de tijd mee is gegaan. Ieder persoon is nu eenmaal anders, dacht hij nu gelijk, maar toch bleef dit feit hem steken. Dat was ook iets

waarover hij maar es een goede boom over moest opzetten bij zijn hulpgevende en verlenende persoon die hij overmorgen weer zag. Hij slikte even. Hij wilde zijn dochter niet lastig vallen ten aanzien van het gevoel dat nu in hem opleefde. Haar niet opschepenen met een tirade ten aanzien van zijn ex partner die in zijn ogen veels te cis was. Wie is hen dat het hun het recht geeft het hoofdje van die zo te vergifigen met enkel en alleen maar typische cis dingentjes. Dacht hij nu alleen maar kwaad zijnde. Hij ging er maar geen boom over opzetten met haar, maar enigszins teleurgesteld was hij wel in haar. Ze was voor haar leeftijd in zijn ogen veels te conservatief. Wat moet van hen nu terechtkomen, dacht hij nu gelijk, terwijl hij Elvira zwijgend aankeek.

‘Nee mijn huisgenoten denken overal wel een beetje hetzelfde als ik’, zei ze opeens tegen hem. ‘Liggen wel met elkaar op een zelfde lijn als het gaat over onderwerpen die ons parten spelen op de uni’

‘Wat leuk’, zei hij gelijk gespeelt tegen haar. Voor even schoot de gedachte door zijn hoofd dat ze nu samen woonde met een groep van forum van Democratie aanhangers. Mensen die niks moesten hebben van de regenboog community, er zelfs vijandig tegenover stonden. Wat zouden die huisgenoten wel niet over haar zeggen als ze te weten zouden komen dat hij niet zoals hen was. Zich niet in een bepaald hokje van sekse wilde laten duwen. Hoe erg zouden ze wel niet schrikken als ze hem in een rok of jurk zouden zien lopen in de nabije toekomst. Want hij wilde binnenkort ook zijn statement maken met de kleding die hij ging dragen. De buitenwereld moest maar es beseffen dat mannen net zo goed in een jurk of rok naar buiten konden treden. Iedereen moest gewoon zijn wie hij wilde zijn in het leven, vond hij.

Iedereen mocht het van hem weten dat hij een non-binair persoon was. Hij wilde dat niet meer onder stoelen of banken schuiven. Nee daar wilde hij gewoon vooruit komen. Overal waar hij zou zijn, zou hij zijn staat van zijn uitdragen. Dat was naar zien inziens zijn goed recht. En als er iemand anders daar moeite mee had, dan was dat hun probleem! Dacht hij dan altijd heel standvastig.

Zijn huis, hoe erg Elvira het ook in de oren zou klinken, was zijn sub safe-space. Een safe-space waarvoor hij notabenen veel geld voor heeft moeten neerleggen. Zelfs een lening voor had afgesloten met de bank. Het huis heeft hem een lening opgeleverd van een kleine vier ton aan euro's. Dus als ik tegen mijn uit het liefdesspel voorgekomen liefdesvrucht zeg dat dit een safe-space voor mij is, dan moet die het maar accepteren of hen het nu wilde of niet!

Dit wat hij nu dacht wilde hij gelijk op haar overbrengen maar wederom kon hij zichzelf maar net inhouden omdat daadwerkelijk te doen. Hij wilde geen ruzie. Niet nu, dus hield hij zich maar weer in. Hij haatte ruzies. Dat was te confronterend voor hem, dat kon hij niet aan, dat was van jongst af aan al bij hem dat hij dat niet aankon.

‘Onderhand krijg ik het idee dat sommige de uni alleen maar zien als een plek waar alleen je maar ongegeneerd kan zeiken. Je weet wel zeiken om het zeiken. Vooral die gasten die filosofie studeren zijn daar goed in’, zei ze nu bits tegen hem.

Hij keek haar alleen maar zwijgend aan. Wilde er voor even niets op terug zeggen, had er ook totaal geen zin om hier wat op terug te zeggen.

‘Ja sorry pa maar al dat gezeik van hun over weet ik veel wat, wat eigenlijk geen eens een issue moet zijn. Het hangt me de keel uit!’

Hij knikte alleen maar quasi begrijpend terug naar haar. Maar zweeg voor de rest als het graf.

‘Al die sub safe-spaces die ze nu ook binnen de college ruimtes willen hebben. Ik word er gek van. Je kan geen normaal debat meer houden, het slaat alles dood. Ze beschuldigen mij er wel es van, dat er met mij geen fatsoenlijk debat is te voeren omdat ik mensen naar hun mening dan alleen maar kwets met mijn mening. Dat is toch belachelijk?’ Ze keek hem nu met vragende ogen aan.

Hij wist dat aan de blik van haar dat ze nu steun bij hem zocht. Als hij haar die steun nu niet zou geven dan faalde hij in zijn ogen als opvoeder. Maar als hij die steun nu wel aan haar zou geven dan faalde hij ten aanzien van zijn eigen principes en opvattingen. Voor even stond hij in een tweespalt met zichzelf. Hij wist even niet goed wat hij nu moest doen. Wat woog nu zwaarder bij hem, zijn eigen dochter of zijn principes? Niets zeggen was geen optie wist hij. Niets zeggen zou in feite staan voor het verraden van zijn eigen principes en het verraden van zijn liefdesvrucht. Hij kneep even zijn ogen samen. Dat was iets wat hij wel vaker deed als het te spannend voor hem begon te worden.

Na een korte stilte van zijn kant zei hij opeens tegen haar: ‘Iedereen mag zijn die hen wil zijn!’

Zijn dochter keek hem nu alleen maar verbaast aan. ‘Die hen wil zijn, wie is hen?’ Vroeg ze gelijk op een verbaasde toon aan hem.

‘Hen’, zei hij nu alleen maar.

‘Pa hou nou es op met die woke non binaire zinnen, praat gewoon Nederlands met me, ik kan je niet meer volgen’

Stilgevallen keek hij haar nu alleen maar aan. Voor even wist hij weer niets terug te zeggen tegen Elvira die nog ouderwetsers bleek te zijn dan dat hij daarvoor al van haar had gedacht.